

L'esperança cristiana

Francesc, Audiència, Sant Pere, 12/4/2017

Les esperances del món i l'esperança de la Creu (cf. Jn 12,24-25) - *Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dona molt de fruit* (Jn 12, 24). - Per a donar fruit, Jesús ha viscut l'amor fins a l'extrem - En realitat la lògica de llavor que mor, de l'amor humil, és la via de Déu, i només aquesta dona fruit. - «Tu ets la meva esperança».

Estimats germans i germanes, bon dia!

El diumenge passat hem fet memòria de l'entrada de Jesús a Jerusalem, enmig d'aclamacions festives dels deixebles i de molta gent. Aquesta gent posava en Jesús moltes esperances: molts esperaven d'Ell miracles i grans signes, manifestacions de poder i fins i tot d'alliberament dels enemics dominants. Qui hauria imaginat que Jesús al cap de poc hauria estat humiliat, condemnat i assassinat a la creu? Les esperances terrenals de la gent s'esfondraren davant de la creu. Però nosaltres creiem que precisament és en el Crucificat que reneix la nostra esperança. Les esperances de la terra cauen davant la creu, perquè reneixin noves esperances, les que romanen per sempre. És una esperança diversa aquesta que neix de la creu. És diferent d'aquelles que s'esfondren, d'aquelles del món. Però, de quina esperança es tracta, aquesta que neix de la creu?

Ens pot ajudar a comprendre-ho allò que diu Jesús després d'entrar a Jerusalem: *Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dona molt de fruit* (Jn 12, 24). Pensem en un gra o petita llavor que caigui a terra. Si es tanca en si mateix, no s'esdevé res; Si es trenca, s'obre, llavors dona vida a una espiga, a un brot, després a una planta i la planta produirà fruit.

Jesús ha dut al món una esperança nova i ho ha fet com una llavor: s'ha fet petit, petit, petit com un gra de blat; ha deixat la seva glòria celestial per venir a estar-se amb nosaltres: ha «caigut a terra». Però no n'hi havia prou. Per a donar fruit, Jesús ha viscut l'amor fins a l'extrem, deixant-se trossejar per la mort com una llavor sota terra. És aquí, en el punt extrem del seu anorreament – que és també el punt més alt de l'amor – on ha germinat l'esperança. Si algú de vosaltres em pregunta: Com neix l'esperança? Jo responc: «De la creu. Mira la creu, mira al Crist Crucificat i d'allí t'arribarà l'esperança que no desapareix mai més, aquella que dura fins a la vida eterna. I aquesta esperança ha germinat justament per la força de l'amor: perquè l'amor *tot ho espera, tot ho suporta* (1 Cor 13,7), l'amor que és la vida de Déu ha renovat tot allò que ha assolit. Així a la Pasqua, Jesús ha transformat, prenent-lo a sobre seu, el nostre pecat i el nostre perdó. Però enteneu bé com és la transformació que fa la Pasqua: Jesús ha transformat el nostre pecat en perdó, la nostra mort en resurrecció, la nostra por en confiança. És per això, que en la creu, neix i reneix sempre la nostra esperança; és per això que amb Jesús tota la nostra foscor pot ser transformada en llum, tota derrota en victòria, tota desil·lusió en esperança. Tota: sí, tota. L'esperança ho supera tot, perquè neix de l'amor de Jesús que s'ha fet com el gra de blat que cau a terra i mor per a donar vida i d'aquesta vida plena d'amor ve l'esperança.

Quan triem l'esperança de Jesús, de mica en mica descobrim que la manera guanyadora de viure és la de la llavor, la d'aquell amor humil. No hi ha altre camí per a vèncer el mal i donar esperança al món. Però em podeu dir: «No, això és una lògica equivocada». Semblaria que sí, que és una lògica frustrada, ja que qui estima perd poder. Heu pensat en això? Qui estima perd poder, qui dona, es despulla d'alguna cosa i estimar és un do. En realitat la lògica de llavor que mor, de l'amor humil, és la via de Déu, i només aquesta dona fruit. Ho veiem també en nosaltres: posseir impulsa sempre a voler-ne més: he obtingut una cosa per a mi i tot seguit en vull una altra de més gran, i així, no estic mai satisfet. És una set terrible, oi? Com més en tinc, més en vull. És lleig. Qui és àvid no es sadolla mai. I Jesús ho diu clarament: *Els qui estimen la pròpia vida, la perden* (Jn 12,25). Tu ets cobdiciós, vols tenir moltes coses, però ho perdràs tot, també la vida, és a dir: qui estima el que és propi i viu

pels seus interessos s'emplena de si i perd. En canvi, qui accepta, està disponible i serveix, viu segons el mode de Déu: aleshores és vencedor, se salva ell mateix i els altres; es converteix en llavor d'esperança per al món. Però és bonic ajudar els altres, servir els altres. Potser ens cansarem, oi? La vida és així, però el cor s'omple de joia i d'esperança. I això és l'amor i l'esperança junts: servir, donar.

És clar, aquest amor veritable passa travessant la creu, el sacrifici, com per Jesús. La creu és el pas obligatori, però no és la meta, és un pas: la meta és la glòria, com ens mostra la Pasqua. I aquí ens ajuda una altra imatge molt bella, que Jesús ha deixat als seus deixebles a l'Últim Sopar. Diu: *La dona, quan ha d'infantar, està afligida, perquè ha arribat la seva hora; però així que la criatura ha nascut, ja no es recorda més del sofriment, joiosa com està perquè en el món ha nascut un nou ésser* (Jn 16,21). És això: donar la vida, no posseir-la. I això és el que fan les mares: donen una altra vida, pateixen, però després són felices, joioses perquè han donat una altra vida. Dóna alegria; l'amor fa néixer la vida, fins i tot dóna sentit al dolor. L'amor és el motor que fa endavant la nostra esperança. I cadascun de nosaltres pot preguntar-se: Estimo? He après a estimar? Cada dia aprenc a estimar més?, perquè l'amor és el motor que fa avançar la nostra esperança.

Estimats germans i germanes, en aquests dies, dies d'amor, deixem-nos envoltar pel misteri de Jesús que, com un gra de blat, mor i ens dóna la vida. És Ell la llavor de la nostra esperança. Contemplem el Crucificat, font d'esperança. De mica en mica entendrem que esperar amb Jesús és aprendre a veure ja des d'ara la planta en la llavor, la Pasqua en la creu, la vida en la mort. Però voldria donar-vos uns deures per casa. A tots ens anirà bé aturar-nos davant el Crucificat – tots en teniu un a casa – mirar-lo i dir-li: «Amb tu no hi ha res perdut. Amb tu sempre puc esperar. Tu ets la meva esperança». Imaginant ara el Crucificat, tots plegats diem a Jesús Crucificat, tres vegades: «Tu ets la meva esperança». Tots: «Tu ets la meva esperança». Més fort: «Tu ets la meva esperança». Mes fort: «Tu ets la meva esperança». Gràcies.